



Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

13. juni 2013*

»Forordning (EF) nr. 1896/2006 — europæisk betalingspåkravsprocedure — artikel 6 og 17 — indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, uden at kompetencen for udstedelsesstatens ret anfægtes — forordning (EF) nr. 44/2001 — retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område — artikel 24 — sagsøgte fremmøde for den ret, for hvilken sagen er indbragt — anvendelighed i forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure«

I sag C-144/12,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) ved afgørelse af 28. februar 2012, indgået til Domstolen den 23. marts 2012, i sagen:

Goldbet Sportwetten GmbH

mod

Massimo Sperindeo,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič (refererende dommer), og dommerne E. Jarašiūnas, A. Ó Caoimh, C. Toader og C.G. Fernlund,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: fuldmægtig A. Impellizzeri,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. februar 2013,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Goldbet Sportwetten GmbH ved Rechtsanwalt D. Czernich
- Massimo Sperindeo ved Rechtsanwälte L. Lorenz og R. Testor
- den østrigske regering ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget
- den tjekkiske regering ved M. Smolek og J. Vlácil, som befuldmægtigede

* Processprog: tysk.

- den tyske regering ved T. Henze og J. Kemper, som befuldmægtigede
 - den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes og S. Duarte Afonso, som befuldmægtigede
 - den schweiziske regering ved D. Klingele, som befuldmægtiget
 - Europa-Kommissionen ved W. Bogensberger, A.-M. Rouchaud-Joët og M. Wilderspin, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. marts 2013,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT L 399, s. 1), sammenholdt med artikel 17 i denne forordning samt artikel 24 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1, berigtiget i EFT 2001 L 307, s. 28).
- 2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en europæisk betalingspåkravsprocedure indledt af Goldbet Sportwetten GmbH (herefter »Goldbet«), der har hjemsted i Østrig, mod Massimo Sperindeo, der er bosat i Italien.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1896/2006

- 3 Følgende fremgår af 23. og 24. betragtning til forordning nr. 1896/2006:
 - »(23) Skyldneren kan indgive sin indsigelse ved anvendelse af formularen i denne forordning. Retten bør dog tage hensyn til indsigelser, der fremsendes i en anden skriftlig form, hvis de er formuleret klart.
 - (24) En indsigelse, der er indgivet inden for den fastsatte frist, bør bringe den europæiske betalingspåkravsprocedure til ophør og indebære, at sagen automatisk overgår til almindelig civil retssag, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves. Ved anvendelsen af denne forordning bør udtrykket »almindelig civil retssag« ikke nødvendigvis fortolkes ud fra national lov.«
- 4 Denne forordnings artikel 1, stk. 1, litra a), bestemmer:
 - »Formålet med denne forordning er:
 - a) at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure.«
- 5 Ifølge artikel 5 i nævnte forordning defineres »udstedelsesstaten« som »den medlemsstat, hvori et europæisk betalingspåkrav udstedes«.

6 Samme forordnings artikel 6, stk. 1, fastsætter:

»Ved anvendelsen af denne forordning afgøres kompetencen efter de relevante fællesskabsretlige bestemmelser, særlig forordning [...] nr. 44/2001.«

7 Artikel 12, stk. 3, i forordning nr. 1896/2006 bestemmer:

»I det europæiske betalingspåkrav gøres skyldneren opmærksom på, at han har valget mellem:

a) at betale fordringshaveren det beløb, som er anført i betalingspåkravet

eller

b) at modsætte sig betalingspåkravet ved at indgive en indsigelse til den udstedende ret, som skal sendes senest tredive dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for ham.«

8 Denne forordnings artikel 16 bestemmer:

»1. Skyldneren kan indgive en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav over for den udstedende ret ved anvendelse af formular F i bilag VI, som fremsendes til ham sammen med det europæiske betalingspåkrav.

[...]

3. Skyldneren angiver i indsigelsen, at han bestrider kravet, men er ikke forpligtet til at angive grundene hertil.

4. Indsigelsen indgives i papirform eller ved anvendelse af alle andre kommunikationsmidler, herunder elektroniske midler, som accepteres af udstedelsesstaten, og som er til rådighed for den udstedende ret.

[...]«

9 Den nævnte forordnings artikel 17, stk. 1, bestemmer:

»Indgives der en indsigelse inden for den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, fortsætter sagen ved de kompetente retter i udstedelsesstaten efter de almindelige civile retsplejeregler, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves.

[...]«

10 I samme forordnings bilag VI forefindes formular F, som kan benyttes til at indgive indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav.

Forordning nr. 44/2001

11 Artikel 5, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 bestemmer:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat

1) a) i sager om kontraktforhold, ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes

- b) ved anvendelsen af denne bestemmelse, og medmindre andet er aftalt, er opfyldelsesstedet for den forpligtelse, der ligger til grund for sagen:

[...]

- ved levering af tjenesteydelser, det sted i en medlemsstat, hvor tjenesteydelserne i henhold til aftalen er blevet leveret eller skulle have været leveret

[...]«

- 12 Artikel 24 i forordning nr. 44/2001 fastsætter:

»For så vidt en ret i en medlemsstat ikke allerede er kompetent i medfør af andre bestemmelser i denne forordning, bliver den kompetent, når sagsøgte giver møde for den. Denne regel finder ikke anvendelse, såfremt sagsøgte giver møde for at bestride rettens kompetence, eller såfremt en anden ret i medfør af artikel 22 er enekompetent.«

De østrigske regler

- 13 § 252 i Zivilprozessordnung (lov om civil retspleje) om den europæiske betalingspåkravsprocedure bestemmer:

»1. Medmindre forordning [nr. 1896/2006] bestemmer andet, skal de processuelle regler, der finder anvendelse på sagens genstand, anvendes.

2. Bezirksgericht für Handelssachen Wien har enekompetence til at gennemføre betalingspåkravsproceduren. [...]

3. Efter modtagelsen af en rettidigt indgivet indsigelse skal retten forkynde denne for fordringshaveren med anmodning om, at denne inden 30 dage angiver, hvilken ret der har kompetence til at behandle den almindelige civile retssag, [...].

4. [...] Indsigelse vedrørende rettens manglende kompetence skal fremsættes af sagsøgte, før denne giver møde med hensyn til sagens realitet.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 14 Massimo Sperindeo aftalte ved indgåelse af en kontrakt om udførelse af tjenesteydelser med Goldbet, en virksomhed, som afholder sportsvæddemål, at tilrettelægge og sikre udbredelsen af sådanne væddemål i Italien. Han skulle bl.a. indkassere indsatserne fra de lokale indleveringssteder og videreformidle de pågældende beløb til Goldbet efter fradrag af gevinster til deltagerne.

- 15 Idet Goldbet var af den opfattelse, at Massimo Sperindeo ikke havde opfyldt sine kontraktlige forpligtelser, fremsatte denne den 29. december 2009 anmodning til Bezirksgericht für Handelssachen Wien, der er den kompetente ret til påkendelse af den europæiske betalingspåkravsprocedure i Østrig, om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav mod Massimo Sperindeo om betaling af 16 406 EUR i skadeserstatning med rente og med tillæg af sagsomkostninger, hvilket blev imødekommet den 17. februar 2010.

- 16 Massimo Sperindeo indgav den 19. april 2010 rettidigt gennem sin advokat indsigelse mod dette europæiske betalingspåkrav. Denne indsigelse blev begrundet med den omstændighed, at Goldbets påstand var ubegrundet, og at det påberåbte beløb ikke var forfaldent.

- 17 I forlængelse af denne indsigelse henviste Bezirksgericht für Handelssachen Wien sagen til Landesgericht Innsbruck, idet den var af den opfattelse, at denne ret var den kompetente ret i den almindelige civile retssag i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006.
- 18 For Landesgericht Innsbruck fremsatte Massimo Sperindeo for første gang en indsigelse mod de østrigske retters kompetence, hvilket han begrundede med, at han var bosat i Italien. Goldbet gjorde gældende, at Landesgericht Innsbruck var kompetent i sagen som retten på opfyldelsesstedet for den pengegæld, der er rejst krav om, i henhold til artikel 5, nr. 1), litra a), i forordning nr. 44/2001. Under alle omstændigheder var denne ret ifølge dette selskab kompetent i henhold til denne forordnings artikel 24, for så vidt som Massimo Sperindeo, idet han ikke havde fremsat nogen kompetenceindsigelser, da han indgav indsigelse mod det omhandlede europæiske betalingspåkrav, gav møde for retten i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i denne artikel.
- 19 Ved kendelse gav Landesgericht Innsbruck Massimo Sperindeo medhold i påstanden, erklærede sig uden kompetence og afviste den for retten indbragte sag. Goldbet kærede denne kendelse til Oberlandesgericht Innsbruck. Denne sidste ret afviste denne kære med den begrundelse, at de østrigske retter ikke var kompetente på grund af dels, at Goldbets påstande var baseret på en kontrakt om tjenesteydelser, for hvilke opfyldelsesstedet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5, nr. 1, litra b), i forordning nr. 44/2001, var beliggende i Italien, dels at disse retters kompetence ikke kunne støttes på artikel 24 i forordning nr. 44/2001, idet den af Massimo Sperindeo indgivne indsigelse ikke kunne udgøre et møde for retten i denne artikels forstand.
- 20 Goldbet har iværksat »revisionsanke« ved den forelæggende ret mod Oberlandesgericht Innsbruck's afgørelse. Goldbet anmoder om ophævelse af de tidligere retsafgørelser og om genoptagelse af sagen ved de østrigske retter.
- 21 Den forelæggende ret lægger til grund, at de østrigske retter ikke er kompetente i henhold til artikel 5, nr. 1), litra b), i forordning nr. 44/2001, idet den virksomhed, som Massimo Sperindeo udførte for Goldbet, udelukkende foregik i Italien. Denne ret er dog i tvivl om, hvorvidt den af sagsøgeren indgivne indsigelse mod et betalingspåkrav, uden at den udstedende rets kompetence anfægtes, kan anses for et møde for retten i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 24 i forordning nr. 44/2001, der tillægger de østrigske retter kompetence.
- 22 Under disse omstændigheder har Oberster Gerichtshof besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal artikel 6 i forordning [nr. 1896/2006] fortolkes således, at artikel 24 i forordning [nr. 44/2001], hvorefter en ret bliver kompetent, når sagsøgte giver møde for den, også finder anvendelse i den europæiske betalingspåkravsprocedure?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:
- Skal artikel 17 i forordning nr. 1896/2006, sammenholdt med artikel 24 i forordning nr. 44/2001, fortolkes således, at indgivelse af en indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav i sig selv bevirker, at skyldneren giver møde i sagen, hvis den udstedende rets kompetence ikke anfægtes i indsigelsen?
- 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende:
- Skal artikel 17 i forordning nr. 1896/2006, sammenholdt med artikel 24 i forordning nr. 44/2001, fortolkes således, at indgivelsen af indsigelsen i givet fald indebærer, at retten bliver kompetent, idet skyldneren dermed giver møde i sagen, hvis der i indsigelsen fremsættes anbringender vedrørende sagens realitet, mens rettens kompetence ikke anfægtes?«

Om de præjudicielle spørgsmål

- 23 Med disse spørgsmål, som bør behandles samlet, spørger den forelæggende ret nærmere bestemt, om artikel 6 i forordning nr. 1896/2006, sammenholdt med forordningens artikel 17, skal fortolkes således, at en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, der ikke indeholder en anfægtelse af kompetencen for retten i udstedelsesstaten, skal anses for et møde for retten i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 24 i forordning nr. 44/2001, og om den omstændighed, at sagsøgte som et led i den indsigelse, han indgav, fremsatte anbringender vedrørende sagens realitet, er relevant i denne henseende.
- 24 Det må derfor for det første efterprøves, om en indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav, i hvilken kompetencen for retten i udstedelsesstaten ikke anfægtes, udgør et møde for retten i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 24 i forordning nr. 44/2001, når denne indsigelse ikke ledsages af en begrundelse med anbringender om sagens realitet.
- 25 Alle de procesdeltagere, der har afgivet indlæg for Domstolen, tilslutter sig den opfattelse, at dette spørgsmål skal besvares benægtende.
- 26 Det skal i denne henseende indledningsvis bemærkes dels, at artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006 fastsætter, at kompetencen i henhold til denne forordning afgøres i overensstemmelse med de EU-retlige regler, der er gældende på området, herunder dem, der er fastsat i forordning nr. 44/2001. Ifølge artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006 fortsætter sagen ved den kompetente ret i udstedelsesstaten i overensstemmelse med de almindelige civile retsplejeregler, hvis der indgives en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav inden for fristen.
- 27 Dels tillægger artikel 24 i forordning nr. 44/2001 med de undtagelser, der er fastsat i denne bestemmelse, kompetence til den medlemsstats ret, for hvilken sagsøgte giver møde.
- 28 I øvrigt fremgår det af artikel 1, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1896/2006, at denne forordning har til formål bl.a. at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne. Denne forordning indfører med henblik på at opnå formålene, selv om den hverken træder i stedet for eller harmoniserer de nationale mekanismer for inddrivelse af ubestridte pengekrav, et ensartet middel for inddrivelse af sådanne krav, hvorved den sikrer fordringshavere og skyldnere ensartede vilkår i hele Den Europæiske Union (dom af 13.12.2012, sag C-215/11, Szyrocka, præmis 33).
- 29 Således som generaladvokaten bemærkede i punkt 30 i sit forslag til afgørelse, er denne forenklede og ensartede procedure ikke kontradiktorisk. Skyldneren får nemlig først kendskab til udstedelsen af det europæiske betalingspåkrav på det tidspunkt, hvor dette forkyndes for ham. Som det fremgår af artikel 12, stk. 3, i forordning nr. 1896/2006, er det først på det tidspunkt, han bliver oplyst om, at han har mulighed for enten at betale fordringshaveren det beløb, som er anført i betalingspåkravet, eller at modsætte sig det over for den udstedende ret.
- 30 Denne mulighed, som skyldneren har for at indgive indsigelse, sigter således mod at opveje den omstændighed, at det system, der er fastsat i forordning nr. 1896/2006, ikke forudsætter den nævnte skyldners deltagelse i den europæiske betalingspåkravsprocedure, således at han har mulighed for at bestride kravet efter udstedelsen af det europæiske betalingspåkrav.
- 31 Når skyldneren imidlertid ikke bestrider kompetencen for retten i udstedelsesstaten i sin indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, kan denne indsigelse i henseende til denne skyldner ikke afstedkomme andre retsvirkninger end dem, der fremgår af artikel 17, stk. 1 i forordning nr. 1896/2006. Disse retsvirkninger består i at bringe den europæiske betalingspåkravsprocedure til ophør og, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves, indebærer, at sagen automatisk overgår til almindelig civil retssag.

- 32 En modsat løsning, der fører til, at indsigelsen, når den ikke indeholder en anfægtelse af kompetencen for retten i udstedelsesstaten, gælder som et møde for retten i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 24 i forordning nr. 44/2001, ville udvide indsigelsens retsvirkninger ud over det, der er fastsat i forordning nr. 1896/2006.
- 33 Det skal endvidere bemærkes, således som det fremgår af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006 og af 23. betragtning til denne forordning, at skyldneren kan anvende formularen i samme forordnings bilag IV til at indgive indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav. Denne formular giver imidlertid ikke nogen mulighed for at bestride kompetencen for retten i udstedelsesstaten.
- 34 Følgelig kan en indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav, som ikke indeholder en anfægtelse af kompetencen for retten i udstedelsesstaten, og som ikke ledsages af anbringender om sagens realitet, ikke anses for et møde for retten i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 24 i forordning nr. 44/2001.
- 35 For det andet må det undersøges, hvorvidt den omstændighed, at skyldneren har fremsat anbringender om sagens realitet i forbindelse med sin indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, har nogen betydning i denne henseende.
- 36 Goldbet og den tjekkiske regering har gjort gældende, at når indsigelsen ledsages af anbringender om sagens realitet, kan kompetencen afgøres i henhold til artikel 24 i forordning nr. 44/2001. Massimo Sperindeo, den tyske, den portugisiske og den schweiziske regering samt Europa-Kommissionen hævder til gengæld, at denne omstændighed ikke har nogen betydning vedrørende afgørelsen af kompetencen.
- 37 Det fremgår ganske vist af dom af 24. juni 1981, Elefanten Schuh (sag 150/80, Sml. s. 1671, præmis 16), vedrørende fortolkningen af artikel 18 i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978 L 304, s. 17), en bestemmelse, der i det væsentlige er identisk med artikel 24 i forordning nr. 44/2001, at bestridelse af kompetencen ikke kan ske efter tidspunktet for den stillingtagen, der efter national procesret anses for det første forsvar, der fremføres for den ret, som sagen er indbragt for.
- 38 Til forskel fra de omstændigheder, der gav anledning til den nævnte dom, under hvilke skyldneren havde fremsat anbringender om sagens realitet i forbindelse med en almindelig civil retssag, blev anbringenderne om sagens realitet i den foreliggende sag imidlertid fremsat i forbindelse med indsigelsen mod det europæiske betalingspåkrav. En sådan indsigelse, ledsaget af disse anbringender, kan imidlertid ikke til brug for afgørelsen af, hvilken ret der er kompetent i henhold til artikel 24 i forordning nr. 44/2001, anses for det første forsvar fremført i forbindelse med den almindelige civile retssag, der følger den europæiske betalingspåkravsprocedure.
- 39 En antagelse om, at en sådan indsigelse skulle udgøre det første forsvar, ville, således som generaladvokaten har anført i punkt 36 i sit forslag til afgørelse, svare til at anerkende, at den europæiske betalingspåkravsprocedure og den almindelige civile retssag, som følger den, principielt udgør en og samme procedure. En sådan fortolkning ville imidlertid være vanskeligt forenelig med den omstændighed, at den første af disse procedurer følger de regler, der er fastsat i forordning nr. 1896/2006, hvorimod den anden, som det fremgår af nævnte forordnings artikel 17, stk. 1, forløber i overensstemmelse med de almindelige civile retsplejeregler. Denne fortolkning støder ligeledes på det problem, at denne civile retssag, selv om den fortsætter sit forløb, hvis skyldneren ikke bestrider den internationale kompetence i udstedelsesstaten, ikke nødvendigvis finder sted ved den samme ret som den, hvor den europæiske betalingspåkravsprocedure føres.
- 40 En fortolkning, hvorefter en indsigelse ledsaget af anbringender om sagens realitet skulle anses for det første forsvar, ville desuden gå imod det europæiske betalingspåkravs tilsigtede formål. I den henseende skal det fastslås, at ingen bestemmelse i forordning nr. 1896/2006, og navnlig ikke denne forordnings

artikel 16, stk. 3, kræver, at skyldneren præciserer begrundelserne for sin indsigelse, således at formålet med denne sidstnævnte bestemmelse ikke er at skabe rammerne om et forsvar vedrørende sagens realitet, men at gøre det muligt for skyldneren at bestride kravet, således som det er blevet præciseret i den foreliggende doms præmis 30.

- 41 Det følger heraf, at den omstændighed, at skyldneren har fremsat anbringender om sagens realitet i forbindelse med den indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, som han har indgivet, ikke betyder, at han har givet møde for retten i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 24 i forordning nr. 44/2001.
- 42 I modsætning til hvad Goldbet og den tjekkiske regering hævder, underkender denne fortolkning ikke formålet med forordning nr. 1896/2006 om at fremskynde sagen. Som det fremgår af denne forordnings artikel 1, stk. 1, litra a), er dette formål nemlig kun relevant, for så vidt som kravet forbliver ubestridt, hvilket ikke længere er tilfældet, når skyldneren indgiver en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav.
- 43 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at de forelagte spørgsmål skal besvares med, at artikel 6 i forordning nr. 1896/2006, sammenholdt med forordningens artikel 17, skal fortolkes således, at en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, der ikke indeholder en anfægtelse af kompetencen for retten i udstedelsesstaten, ikke skal anses for et møde for retten i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 24 i forordning nr. 44/2001, og at den omstændighed, at sagsøgte som et led i den indsigelse, han indgav, fremsatte anbringender vedrørende sagens realitet, er uden relevans i denne henseende.

Sagens omkostninger

- 44 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure, sammenholdt med forordningens artikel 17, skal fortolkes således, at en indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav, der ikke indeholder en anfægtelse af kompetencen for retten i udstedelsesstaten, ikke kan anses for et møde for retten i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 24 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, og at den omstændighed, at sagsøgte som et led i den indsigelse, han indgav, fremsatte anbringender vedrørende sagens realitet, er uden relevans i denne henseende.

Underskrifter